

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaromíra Klepše, soudce JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a soudkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové ve věci

žalobkyně: **NEGATIV s.r.o.**, IČO: 645 77 201
sídlem Ostrovní 126/30, 110 00 Praha 1
zastoupena advokátem JUDr. Mgr. Rudolfem Leškou, LL.M., Ph.D.
sídlem Apolinářská 445/6, 128 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Český telekomunikační úřad**
sídlem Sokolovská 219/58, 190 00 Praha 9

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem spočívajícím ve vyjádření předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu č. j. ČTÚ-51 905/2024-606 z 20. 12. 2024, vydaném v reakci na žádost Výboru nezávislého ICT průmyslu, z. s., z 26. 11. 2024

takto:

- I. Žaloba se odmítá.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou 23. 4. 2025 se žalobkyně domáhala ochrany před nezákonným zásahem, jež spatřuje ve vydání shora popsaného vyjádření žalovaného. Uvedla, že je nositelkou práv výrobce zvukově obrazového záznamu dle zákona č. 121/2000 Sb., autorský zákon, a dlouhodobě se snaží v řadě občanských soudních řízení zabránit poskytovatelům služeb internetového připojení (zde společnosti Vodafone Czech Republic a.s.) v poskytování těchto služeb třetím osobám dle § 40 odst. 1 písm. f) a § 82 autorského zákona, které je využívají k porušování nebo ohrožování autorského práva. V tomto konkrétním případě Městský soud v Praze, potažmo Vrchní soud v Praze v civilním řízení žalobkyni vyhověl a uložil společnosti Vodafone zdržet se poskytování přístupu k internetovým stránkám provozovaným na doméně filmplanet.to svým zákazníkům. Žalobkyně dále uvedla, že se na společnost Vodafone 12. 11. 2024 opětovně obrátila s předžalobní výzvou s nárokem na zdržení se poskytování připojení k dalším pirátským stránkám, a dodala, že i v těchto věcech nyní zahajuje civilní soudní řízení. V reakci na předžalobní výzvu společnost Vodafone prostřednictvím Výboru nezávislého ICT průmyslu, z. s. (dále jen „**Výbor**“), jehož je členem, vyžádala u žalovaného stanovisko (vyjádření), dle kterého není důvodu předžalobní výzvě žalobkyně z 12. 11. 2024 vyhovět. S tímto odůvodněním společnost Vodafone žalobkyni 29. 1. 2025 odpověděla, že její předžalobní výzvě nevyhoví. Žalobkyně uvedla, že stanovisko (vyjádření) předsedy Rady žalovaného č. j. ČTÚ-51 905/2024-606 z 20. 12. 2024 (dále jen „**Vyjádření předsedy Rady**“) od žalovaného obdržela 24. 2. 2025.

2. Žalobkyně tvrzený zásah dovozuje z vydání vyjádření předsedy Rady, které obsahuje sdělení právního názoru, jehož důsledky přímo zasahují žalobkynina práva, neboť členové Výboru jej považují za závazný. Důsledkem toho jsou faktické úkony společnosti Vodafone, která se na vyjádření předsedy Rady odvolává ve své odpovědi z 29. 1. 2025. Žalovaný přitom vystupuje vůči společnosti Vodafone jako ústřední správní úřad v oblasti elektronických komunikací, poskytovatelé internetového připojení tedy důvodně považují toto vyjádření za závazné a používají ho po domluvě se žalovaným jako alibi pro neplnění svých závazků vůči žalobci jako nositeli práv. Dle žalobkyně je přitom nerozhodné, že ve vyjádření předsedy Rady je závěrem uvedeno, že není závazné, neboť zároveň hrozí přestupkovým řízením v případech, ve kterých se poskytovatelé budou nesprávně řídit § 40 odst. 1 písm. f) autorského zákona.
3. K nezákonnosti tvrzeného zásahu žalobkyně uvádí, že § 40 odst. 1 písm. f) autorského zákona žalovaný vykládá špatně, neboť domoci se zákazu poskytování služeb třetím osobám ze strany poskytovatelů služeb je možné i na základě předžalobní výzvy, nikoliv pouze na základě pravomocného výroku rozsudku civilního soudu. Výklad žalovaného popírá účinnou ochranu práv žalobkyně v oblasti autorského práva a práv duševního vlastnictví, a to mimo jiné z důvodu, že civilní soudní řízení z povahy věci trvá řadu let. Zásah žalovaného navíc vytváří precedent, kterým se otevírá prostor pro další neoprávněné užívání autorských děl. Žalovaný tak dle žalobkyně porušuje její veřejné subjektivní právo na to, aby se veřejná moc zdržela nepřijatelných zásahů do žalobkyniny svobodné sféry dle čl. 2 odst. 3 a 4 Ústavy, neboť žalovaný nemůže oproti soudu závazně vykládat právní předpis, a navíc s odkazem na to, že v případě nesprávného postupu hrozí poskytovatelům služeb přestupek. Žalovaný si je přitom vědom judikatury civilních soudů, které výslovně uvádí, že žalobkynin nárok je v hmotném právu dán a že soudy o něm rozhodují deklaratorně. Žalobkyně se tedy domáhá, aby soud přikázal žalovanému vyjádření předsedy Rady zrušit, *in eventum* určit, že žalovaného zásah je nezákonný.
4. Soud se v první řadě zabýval otázkou, zda jsou splněny zákonem stanovené podmínky pro to, aby mohl žalobou věcně projednat. V obdobné věci zdejší soud již rozhodoval, a to usnesením č. j. 14 A 39/2022-14 z 24. 6. 2022, které bylo „potvrzeno“ rozsudkem NSS č. j. 4 As 206/2022-108 z 20. 1. 2023 a později i usnesením Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 5/23 z 6. 12. 2023. V tam řešené věci soud posuzoval, zda je zásahem ve smyslu § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) doporučení vlády České republiky k zablokování osmi webových stránek adresované zájmovému sdružení právnických osob CZ.NIC, z.s.p.o. jako provozovateli registru doménových jmen .cz. Tento subjekt následně tyto weby technicky zablokoval a znemožnil (mimo jiné) tehdejšímu žalobci přístup k informacím zveřejněným na těchto webových stránkách. Ze závěrů správních soudů a Ústavního soudu vyšel soud i v nynější věci.
5. Podle § 82 odst. 1 s. ř. s. *každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*
6. V rozsudku č. j. 7 As 155/2015-160 z 21. 11. 2017 rozšířený senát Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) uvedl, že pokud je zjevné a nepochybné, že jednání popsané v žalobě nemůže být vzhledem ke své povaze, povaze jeho původce či jiným okolnostem „zásahem“ ve smyslu legislativní zkratky v § 82 s. ř. s., i kdyby byla tvrzení žalobce pravdivá, musí být taková žaloba odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jelikož chybí podmínka řízení

spočívající v přípustitelném (plausibilním) tvrzení nezákonného zásahu. Odmítnout žalobu z uvedeného důvodu lze však jen tehdy, je-li nemožnost, aby v žalobě tvrzené jednání bylo nezákonným zásahem, zjevná a nepochybná. V tomto ohledu citovaný rozsudek překonal závěry vyslovené v usnesení rozšířeného senátu č. j. 8 Aps 6/2007-247 z 16. 12. 2008.

7. Zásahová žaloba chrání proti jakýmkoli aktům či úkonům veřejné správy směřujícím proti jednotlivci, které jsou způsobilé zasáhnout sféru jeho práv a povinností a které nejsou pouhými procesními úkony technicky zajišťujícími průběh řízení. Nemusí jít nutně o akty neformální povahy či jen o faktické úkony, nýbrž i o jakékoli jiné konání či opomenutí konat, nelze-li je podřadit pod pojem rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Aby tedy nějaký úkon mohl být pojmově nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s., musí se jednat o individuální úkon veřejné moci, který je přímo namířen proti jednotlivci a přímo zasahuje do jeho veřejných subjektivních práv. Tyto podmínky však žalobkyní tvrzený zásah nesplňuje.
8. Sama žalobkyně označuje vyjádření předsedy Rady žalovaného jako „stanovisko“. Tento úkon není nijak formálně označen, podle jeho textu požadoval Výbor po předsedovi Rady žalovaného „vyjádření“ a na několika místech textu je uvedeno, že žalovaný Výboru sděluje svůj „názor“. Jde především o text na str. 4; například: „*Ze všech výše uvedených důvodů se Úřad přiklání k názoru, [...]*“. Žalovaný tak nikterak nepřikazuje adresátovi, tedy Výboru (potažmo společnosti Vodafone) provedení určitých úkonů, nýbrž ho pouze na jeho žádost informuje o svém postoji k dané problematice. Dokonce nejde ani o doporučení, ale o pouhý názor na výklad § 40 odst. 1 písm. f) autorského zákona. Povaha dokumentu se prolíná celým jeho obsahem, neboť na několika místech je uvedeno slovní spojení „*podle názoru*“ nebo „*přiklání k názoru*“ a závěry jsou vyjádřeny podmiňovacím způsobem jako „*by neměl být povinen činit pouze na základě takového upozornění*“ (pozn. soudu – myšleno předžalobní výzvy). Soud pak považuje za naprosto stěžejní, že předseda Rady žalovaného uvedl: „*Vážený pane prezidente, dovoluji mi závěrem upozornit, že vyslovený názor Úřadu není jakkoliv závazný pro členy vašeho spolku či další dotčené osoby a samozřejmě ani pro soudy či jiné orgány veřejné moci. Nelze též vyloučit, že s ohledem na vývoj judikatury, doposud pominuté argumenty uplatněné kupříkladu účastníkem v budoucnosti vedeného správního řízení či specifické okolnosti daného případu může Úřad v konkrétním správním řízení, resp. při prošetřování podnětu k jeho zahájení, dospět k závěru, který nebude v souladu s nyní formulovaným názorem.*“ V dalším odstavci je pak uvedeno: „*Pro odpověď na Vámi položenou otázku je navíc stěžejní výklad § 40 odst. 1 písm. f) autorského zákona, což je právní předpis spadající do gesce Ministerstva kultury. Úřad proto danou věc bude konzultovat s tímto ministerstvem, přičemž výsledek konzultace Vám samozřejmě poskytne.*“ Z toho je zřejmé, že žalovaný výslovně vyloučil, aby jeho vyjádření bylo pro Výbor či jeho členy jakkoliv závazné. Ani pokud by byl dokument nazván jako stanovisko (jak jej označuje žalobkyně), neznamenal by to, že by byl pro Výbor či Vodafone závazný, neboť stanoviskem se typicky vyjadřuje pouze určitý názor nebo postoj k věci. Bylo tak čistě na společnosti Vodafone, zda se přikloní k postoji formulovanému ve „vyjádření“ žalovaného.
9. Nelze uvažovat ani o tom, že by žalovaný postupoval v rámci nějaké své zákonné pravomoci k vydání závazného stanoviska. Ačkoliv je totiž žalovaný ústředním správním orgánem, ve vztahu k Výboru nebo ke společnosti Vodafone není v posuzované oblasti nadán zákonem stanovenou pravomocí k vydání žádných *závazných* stanovisek; ostatně to netvrdí ani sama žalobkyně.

10. Konečně ani společnost Vodafone ve své odpovědi z 29. 1. 2025 nedala žalobkyni nikterak najevo, že se cítí Vyjádřením předsedy Rady vázána. Nejprve vyjádřila svůj odmítavý postoj k předžalobní výzvě z 12. 11. 2024 a poté uvedla, že by ráda zdůraznila, že její pozici plně podporuje i žalovaný, který ve Vyjádření předsedy Rady uvedl, že pokusy o blokaci webových stránek na základě prosté výzvy bez soudního rozhodnutí jsou v rozporu s principy síťové neutrality a nejsou přípustné a že pokud by poskytovatel prosté výzvě vyhověl, aniž by vyčkal na rozhodnutí soudu prikazující blokaci přístupu uživatelů jeho služby ke konkrétní webové stránce, *mohl by být shledán odpovědným za přestupek*. Společnost Vodafone sice uvedla, že Vyjádření předsedy Rady pro ni je směrodatné, ale to neznamena, že je pro ni závazné; pouze tím vyjádřila, že se jím rozhodla řídit. Navíc i sama společnost Vodafone učinila určitou úvahu ve vztahu k žádosti žalobkyně, neboť dodala, že Vyjádření předsedy Rady „*potvrzuje správnost našeho rozhodnutí*“; dotčený dokument tedy využila toliko podpůrně.
11. Z těchto důvodů soud míní, že žalobkyní rozporované vyjádření předsedy Rady žalovaného nemůže být pojmově zásahem. Zdejší soud v usnesení č. j. 14 A 39/2022-14 sice konstatoval, že pouze za situace, ve které by žalovaný zavazoval třetí osoby k určitému postupu či by je varoval před negativními důsledky, pokud by *doporučení* nevyhověl, by soud mohl seznat, že se jedná o akt veřejné správy směřující proti jednotlivci, který je způsobilý zasáhnout sféru jeho práv a povinností; to však není žalobkynin případ. Pokud jde o textaci Vyjádření předsedy Rady, že „*poskytovatel služby přístupu k internetu, který by výzvě vyhověl, aniž by vyčkal na rozhodnutí soudu prikazující blokaci přístupu uživatelů jeho služby ke konkrétní internetové stránce, by mohl být shledán odpovědným za přestupek podle § 118 odst. 12 písm. o) bodu 1 zákona o elektronických komunikacích*. To lze dovozovat také z usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 17. června 2024, čj. 2 Co 47/2023-91, týkajícího se právě § 40 odst. 1 písm. f) autorského zákona, v jehož odůvodnění se ve vztahu k nařízení o otevřeném internetu hovoří o „*výjimce, založené evropskou i národní úpravou, soudních zákazů vůči poskytovatelů služby*“, nejedná se dle soudu o hrozbu následků v případě neuposlechnutí Vyjádření předsedy Rady. Žalovaný pouze zvážil veškeré možnosti plynoucí z různých výkladů § 40 odst. 1 písm. f) autorského zákona a uvedl, že teoreticky by opačným výkladem daného ustanovení mohlo dojít ke spáchání přestupku, nikoliv že k tomu dojde. Žalovaný tak pouze tuto možnost připouští v případě, že se ukáže, že jím zastávaný výklad dotčeného ustanovení bude v budoucnu správný. O tom svědčí poslední odstavec vyjádření předsedy Rady, dle kterého „*pro odpověď na Vámi položenou otázku je navíc stěžejní výklad § 40 odst. 1 písm. f) autorského zákona, což je právní předpis spadající do gesce Ministerstva kultury. Úřad proto danou věc bude konzultovat s tímto ministerstvem, přičemž výsledek konzultace Vám samozřejmě poskytne*.“ Je tedy zřejmé, že v případě odklonu od jeho výkladu § 40 odst. 1 písm. f) autorského zákona ze strany poskytovatelů internetových služeb žalovaný bez dalšího nepřistoupí k zahajování přestupkových řízení, neboť si sám není jistý správným výkladem dotčeného ustanovení. Soud navíc dodává, že NSS ani Ústavní soud, který danou věc později přezkoumával, již hrozbu negativními důsledky nikterak nezmiňovaly. NSS v rozsudku č. j. 4 As 206/2022-108 „pouze“ uvedl, že „*jak správně konstatoval již městský soud, pouze za situace, kdy by správní orgány zavazovaly třetí osoby k určitému postupu, by soud mohl seznat, že se jedná o akt veřejné správy směřující proti jednotlivci, který je způsobilý zasáhnout sféru jeho práv a povinností. Tak tomu však v posuzovaném případě nebylo a stěžovatel ostatně ani ve správní žalobě takové skutečnosti netvrdil*.“ Z uvedeného má soud za to, že sám NSS na rozdíl od zdejšího soudu nedovozuje možný zásah do veřejných subjektivních práv dokumentem, který hrozí negativními důsledky v případě odklonu od v něm vyjádřeném

názoru/stanovisku/doporučení. Soud se s tímto názorem NSS ztotožňuje a pro úplnost opakuje, že v žalobkynině případě ani nešlo o hrozbu negativními důsledky v tom smyslu, jak ji vyložil zdejší soud v usnesení č. j. 14 A 39/2022-14.

12. Zároveň má soud stejně jako v usnesení č. j. 14 A 39/2022-14 za to, že žalobkyní deklarovaný zásah se přímo nedotýká jejích veřejných subjektivních práv. Žalobkyně není poskytovatelem internetového připojení ani provozovatelem internetových domén, resp. nic takového netvrdí, dovolává se pouze zásahu do svých práv jakožto nositele práv výrobce zvukově obrazového záznamu dle autorského zákona. Již však nevysvětluje, o jaká konkrétní práva se jedná, resp. jakého konkrétního zvukově obrazového záznamu se její práva týkají. Neuvádí ani, k jaké internetové doméně (slovy žalobkyně – pirátské stránce) se její žádost o znepřístupnění internetového připojení vztahuje. Soud uvádí, že předžalobní výzva z 12. 11. 2024 zasláná společnosti Vodafone, kterou žalobkyně zaslala soudu, se týká jiných nositelů autorských práv, nikoliv žalobkyně. Žalobkyně tak nejen že nedoložila, nositelkou jakých konkrétní práv je, a na jakých pirátských stránkách dochází k nepřípustnému poskytování jejích „děl“, ale tyto skutečnosti ani netvrdila. I proto soud nemohl shledat, že by v daném případě bylo vůbec pojmově zasaženo do práv žalobkyně ve smyslu § 82 s. ř. s. Také NSS později v rozsudku č. j. 4 As 206/2022-108 z 20. 1. 2023 uvedl, že *„kromě podmínky, že se musí jednat o zásah související s činností správního orgánu v rámci jemu dané kompetence, je třeba, aby zásah směřoval přímo vůči stěžovateli; v daném případě však doporučení byla adresována subjektům od stěžovatele odlišným. Samotná doporučení (tvrzený zásah) neměla směřovat přímo proti stěžovateli, stěžovatel nebyl provozovatelem předmětných domén, resp. nic takového netvrdil, dovolával se pouze (ne)možnosti přijímat z dotčených internetových stránek informace.“*
13. Z výše popsaných důvodů nezbylo soudu než žalobu pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítnout.
14. Výrok o náhradě nákladů řízení jeho účastníků se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s., podle níž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže žaloba byla odmítnuta.
15. Soud pro úplnost dodává, že o vrácení zaplaceného soudního poplatku nerozhodoval, neboť soudní poplatek za podanou žalobu žalobkyní nebyl uhrazen (soud ji k tomu nevyzval).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz v rámečku Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 15. května 2025

JUDr. Jaromír Klepš v.r.
předseda senátu